

Не ображайте Юду!!

За майже 60 років, що я прожив у цьому світі, мені випало нещастя зустріти різних зрадників — серед них були й такі, що стояли дуже близько до того, щоб стати справжніми зрадниками. Усі вони ховалися за маскою доброти — так звані друзі, самопроголошені християни, деякі з них добре знали на Біблії — і всі стверджували, що їх мучить життя, та розповідали інші мелодраматичні історії. А в глибині душі все було завжди однаково: експлуатація, зазвичай фінансового характеру. Наче паразити, що накидаються, щоб висмоктати вашу кров, або маленькі люди, загублені в собі — більшість із них нарциси з грандіозними уявленнями про себе, але без жодного зв'язку з реальністю. Вибачення та подібні речі давно забуті в їхньому словнику. Як тільки ти їх розкусиш — а ти їх розкусиш, бо в якийсь момент вони втрачають самоконтроль у своєму тихому визискуванні й показують своє справжнє обличчя — вони без докорів сумління рухаються далі до своєї наступної жертви. Люди називають їх Юдами. І саме тут я хочу зробити паузу, бо вважаю, що ми чинимо несправедливість щодо цієї постаті — Юди. Так, Юда зрадив. Він зрадив найчистішу душу, яка коли-небудь ходила по цій землі. Того, хто обрав його серед багатьох інших і поставив у найближче оточення 12-ти учнів. Того, хто дозволив йому бачити, як Він воскрешає мертвих, відкриває очі сліпим від народження, дарує прокаженим шкіру маленьких дітей і дарує радість ходіння інвалідам. Того, хто надав йому цю силу також — і дозволив йому самому творити ці чудеса! Христос покликав Юду бути апостолом! Але Юда зрадив Його — і зрадив заради грошей. Юда був жадібним до грошей і дрібним злодієм. Так само, як і ті дрібні злодії, яких я знав, які завжди підходять до людей із привітною маскою. Чи любив Юда Христа? Безумовно, він любив Його певною мірою. Але він також любив гроші. «Що ви дасте мені, щоб я видав Його?» — запитав він первосвящеників, які без вагань погодилися на 30 срібних монет, що було чималою сумою — піврічною зарплатою на той час. Він забув про чудеса, забув про ідеї, забув про свою любов до

Христа. Або, точніше, він не забув її. Він довів, що це була фальшива любов. Тридцять срібних монет перетворили її на фальшиву любов. Вони важили більше на терезах. Настане час, коли любов до Христа буде зважена. На іншу шальку терезів кладеться щось інше — для Юди це були тридцять срібних монет; для інших — щось інше, фінансове чи ні. І тоді любов до Христа виявляється недостатньою, легкою, фальшивою. «Мене, Текел, Перес», — як написала рука Божа на стіні перед Валтасаром. «Ти був зважений на терезах і визнаний недостатнім» (Даниїл 5:25). Так само відбувається з різними зрадниками, яких я зустрічав. Можливо, вони теж не знають, що зрадять. Вони можуть вважати себе твоїми друзями і друзями Христа. Але коли виявляються ті тридцять срібних монет, вони радо ховають їх у свої кишені й відправляють тебе на хрест. Але на цьому порівняння з Юдою закінчується. Бо щойно Юда побачив, що Христа ведуть на розп'яття, він не витримав. Він цього не очікував. Його совість почала мучити його. Він усвідомив, що зробив. Він побіг до храму й кинув срібні монети прямо в обличчя первосвященникам! «Я згрішив, зрадивши невинну кров!» — вигукнув він (Матвія 27:4)!! Юда покався!! Святе Письмо говорить про це дуже чітко, а проте всі взялися пояснювати нам, чому, мовляв, «покаяння» і «каяття» — це різні речі. Можливо, каяття Юди не вписується в ту розповідь, яку вони вигадали. Зрадник — як і сучасні зрадники — не шкодує про свої вчинки. Він не викидає срібні монети. Він залишається зрадником і циніком до самого кінця. І саме так чинять сьогодні багато зрадників. Вони залишаються зрадниками до самого кінця. Вони настільки розпестили своє ego, що їхня совість зааніміла, перестала існувати. Наче нечутливі тварини, вони переходять до своєї наступної жертви. Але Юда вчинив інакше. Юда не перейшов до наступної жертви. Він замислився. Він побачив, що сталося. Він зробив кроки до покаяння. Він зізнався у своєму гріху. «Я згрішив», — сказав він. «Я зрадив невинну кров!» Він взяв гроші — срібні монети зради — і кинув їх їм в обличчя. Юда покався. Але він не зміг змиритися з тим, що зробив, тож взяв мотузку й повісився. У Юди була совість. Він добровільно заплатив за свою зраду своїм життям. Але це не допомогло. Цікаво, чи

врятувався Юда? Уся християнська література накинулася на нього, зосередившись на огидному вчинку зради Христа. Але Бог хоче, щоб усі спаслися й прийшли до пізнання істини (1 Тимофія 2:4). Тож того дня ми побачимо, що сталося з Юдою. Але він покався, і проявив це не словами, а вчинками. Мішечок зі срібними монетами не був у його грудях. Він повернув його. Навіть його повішення було актом спокути — щоб заплатити своїм життям за зло, яке він вчинив. Тож не порівнюймо Юду з різними нерозкаяними зрадниками, які носять свої срібні монети в грудях, щодня перераховують їх одну за одною і самовдоволено посміхаються, дивлячись на свої «досягнення». Юді навіть на думку не спало б таке. Тож вони набагато гірші за нього.

А тепер, з огляду на хаос, який зустріч із зрадником вносить у життя людини, як ці зрадники опинилися на моєму шляху — і, можливо, на вашому також? Випадково? Хто знає. Але Сам Христос обрав Юду, зрадника. Чи знав Він від самого початку, що той зрадить Його? Ви можете запитати: «Хіба Бог не знає всього?» Так, Він знає, але Він дає всім людям можливість, і в кінцевому рахунку саме людина вирішує, яким шляхом піти. Він обрав Юду, знаючи, хто він такий і яка злоба панує в його серці, що одного дня вийде на світло. Проте Він дав йому можливість. Те, що Юда зрадить Його, не було неминучим. Христос не хотів, щоб той зрадив Його. Його б розіп'яли навіть без зради Юди. Знайшли б когось іншого — когось, хто не належав до найближчого оточення тих, кого Христос обирав одного за одним, — і саме ця людина видала б Його. Христос особисто обрав Юду, щоб той був поруч із Ним. Він довірив йому гаманець, хоча й знав, що той краде. І все ж Він нічого йому не сказав. Можливо, Він думав: «Може, він покається. Даймо йому ще один шанс». Він знав про лукавство його серця; Він знав його минуле — адже люди не стають злочинцями за одну ніч — але Він взяв його до себе. Він розпізнав любов, яку цей чоловік відчував до Нього, і, можливо, сподівався, що ця любов зміцніє і що тридцять срібняків не зможуть її зруйнувати. Ось чому Він давав йому шанси. І саме це Христос робить для багатьох зрадників, і, можливо, Він зробив це через мене і

тебе: Він дає їм шанси. Шанси не стати зрадниками. Шанси на любов. Шанси залишити своє темне минуле позаду. Почати все з чистого аркуша. Дехто може скористатися цим шансом. Інші ж залишаються вірними, доки не з'являється спокуслива принада — ті 30 срібняків. Щойно з'являється ця спокуса, вони хапають ті 30 срібняків і продають свою віру — або, краще сказати, перетворюють її на підробку. Я сподіваюся, що колись вони знайдуть покаяння, навіть якщо вже взяли ті тридцять срібняків і не можуть їх повернути. Бог приймає всіх, хто кається. Він ніколи не зачинить двері перед тим, хто щиро покався. Але зрештою пісок у пісочному годиннику висипається, і настає кінець. І тоді для покаяння вже не залишається місця. Що стосується тих, кого зрадили, то вони повинні знайти втіху в тому, що виконали Божу волю — вони діяли вірно, з любов'ю та співчуттям, відповідно до своїх принципів і принципів Євангелія, навіть щодо людей, які цього не заслуговували, — і це принесе велику нагороду в той День, про який написано: «І Бог зітре кожную сльозу з їхніх очей; смерті більше не буде, ні скорботи, ні плачу. Не буде більше болю, бо колишнє минуло» (Об'явлення 21:4)